

РЕШЕНИЕ

№ 5668

гр. София, 21.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Георги Бозуков

Златка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоил Томов, като разгледа дело номер **4581** по описа за **2020** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр. с чл. 63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], срещу РЕШЕНИЕ № 56675 от 04.03.20 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 129-ти състав, постановено по нахд № 9285/2019 г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон.

Моли да бъде отменено решението на СРС и спорът решен по същество, като бъде отменено изцяло НП № 431497-F482387/24.04.19 г. на Директор на офис „Надежда“ в ТД на НАП.

Ответникът- Директор на офис „Надежда“ в ТД на НАП-С. се представлява в проведеното открито съдебно заседание от юрк. Е., която изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба, както и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава

заключение, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение № 56675 от 04.03.20 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 129-ти състав, постановено по нахд № 9285/2019 г. е потвърдено наказателно постановление № 431497-F482387/24.04.19 г. на Директор на офис „Надежда“ в ТД на НАП, с което на [фирма] на основание чл.80 ал.1 от ЗДДФЛ е наложено административно наказание- глоба в размер на 50.00 /петдесет/ лева за извършено нарушение по чл.56, вр. чл. 65, ал. 12, вр. чл. 55, ал. 1от ЗДДФЛ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че в хода на административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения по см. на чл.34, чл.42 и чл.57 ал.1 ЗАНН, а от събраните писмени и гласни доказателства се установява извършването на вмененото административно нарушение. Констатираното нарушение не представлявало и маловажен случай по см. на чл.28 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл. 220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 129-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършена проверка на 14.03.19 г. по повод подадена от [фирма] в ТД на НАП, офис „Надежда“ декларация с вх. № 13-53.06-85/11.03.19 г. било установено, че дружеството в качеството на данъчно-задължено лице по смисъла на чл. 3, т. 2, вр. чл. 43, ал. 4 от ЗДДФЛ, не е спазило законоустановения срок за подаване на декларация по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ по образец за удържан и внесен авансов данък за второ тримесечие за 2017 г. в компетентната ТД на НАП, по отношение на изплатения доход на лицето П. И. П. през второто тримесечие на 2017 г. Нарушението било констатирано от св. Д.-инспектор по приходите в ТД на НАП-С., офис „Надежда“, а декларацията била подадена с закъснение от 1 година, 7 месеца и 11дни, за което съставила АУАН № F482387/15.04.19 г. въз основа на него е издадено обжалваното ПН.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно

отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

Процесното нарушение е установено по безспорен начин от събраните гласни и писмени доказателства по делото. В качеството на задължено лице по смисъла на чл.3 т.1 от ЗДДФЛ, [фирма] е имало задължението по чл.55 от ЗДДФЛ да подаде декларация за облагаемия си доход за второто тримесечие на 2017 г. в ТД на НАП по постоянния си адрес, а именно ТД на НАП, офис "Надежда", в законоустановения срок. С неподаване на въпросната декларация административното нарушение е извършено чрез бездействие. АНО правилно е установил и квалифицирал нарушението, по начин, по който за нарушителя е станало ясно какво деяние му се вменява във вина. Изпълнен е състава на административно нарушение, което се субсумира под нормата на чл.80 ал.1 от ЗДДФЛ във вр. чл.56, вр. чл. 65, ал.12, вр. чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ.

Срокът за подаване на декларация / края на месеца, следващ тримесечието на придобиване на дохода/ е уреден императивно, и от гледна точка на основаниято и правните си последици тече независимо от настъпването на други юридически факти или поведението на други правни субекти.

Възприемат се и се споделят правните изводи на СРС, НО, 129-ти състав, че извършеното административно нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН - такъв, при който извършеното административно нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид.

Съвкупната преценка на всички тези обстоятелства трябва да обуслови във всеки конкретен случай по-ниска степен на обществена опасност на конкретното извършено нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от същия вид. По принцип е възможно и формалните /на просто извършване/ административни нарушения да се определят за маловажни, но същите следва да се отличават от обикновените, типични нарушения от този вид. За съставомерността на деянието законът не поставя изискване от това да са настъпили каквито и да е вредни последици за някой субект или за Държавата като цяло. Правната теория и съдебната практика е последователна и непротиворечива по въпроса, че обстоятелствата, визирани от състава, очертават в тяхната съвкупност онова именно типично общественоопасно деяние, което нормата запрещава като престъпление, респ. нарушение от даден вид. Обусловената от тях типична обществена опасност на деянието е съобразена при фиксиране на общоустановената в него санкция, поради което тези обстоятелства не могат след това да се явят едновременно като такива, които определят и индивидуалната тежест на конкретното нарушение от този вид, и следващото се за него индивидуализирано наказание.

Анализирайки приложените по делото доказателства, касационната инстанция заключава, че в конкретния случай не може да се приложи разпоредбата на чл.28 ЗАНН. Проверката за наличие на основанията за това включва в обсега си обективни и субективните признаци, касаещи: степента на обществена опасност на деянието и

дееца и сравнението с други сходни и типични за деянието хипотези; съдебното минало и административните нарушения, извършени от нарушителя, постигане целите на наказанието, въпреки освобождаването от административно-наказателна отговорност, отношението на извършителя към извършеното и към последиците от извършеното, възрастта и имотното състояние на извършителя и други. Административният съд, действащ като касационна инстанция, извършвайки служебна проверка за съответствието на първоинстанционното решение с материалния закон, в който се включва и проверката за маловажност на деянието по чл.28 ЗАНН, въз основа на събраните доказателства, установи следното: В конкретния случай извършеното деяние е застрашило обществените отношения, предмет на защита, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение. Бездействието на касатора е засегнало държавна политика по проследяване приходите на физическите лица, във връзка с евентуално дължим данък, формиращ част от републиканския бюджет. По тази причина и предвид констатираното закъснение от 1 година, 7 месеца и 11 дни, обществената опасност на този пропуск се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не да се освободи от реализиране на административно-наказателна отговорност. Липсата на доказателства за смекчаващи отговорността обстоятелства навежда на извода, че не са налице достатъчно аргументи за квалифициране на извършеното деяние като маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН / в т.см. е задължителното за съдилищата тълкувателно решение № 1/12.12.2007г. по т. дело № 1/2007г. на ВКС на РБ. /.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали СРС да потвърди наказателния акт и изразяващи се в липсата на допуснати съществени процесуални нарушения в развитото се административно-наказателно производство по ЗАНН и правилното приложение на материалния закон. При условията на чл.221 ал.2 от АПК съдът препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 24.10.2019г. на СРС, НО, 17-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63 ал.5 ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. Е., които се определят в размер на сумата от 80.00 лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, II Касационен състав на основание чл.221 ал.2 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение РЕШЕНИЕ № 56675 от 04.03.20 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 129-ти състав, постановено по нахд № 9285/2019 г.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] да заплати на ТД на НАП-С., офис „Надежда” сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.63 ал.3 във вр. ал.5 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.